

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Medlem af Folketinget Kuupik Kleist har meddelt mig, at han på grund af sygdom ikke vil kunne give møde i Tinget i mindst 7 dage, hvorfor han anmoder om orlov, jf. Folketingets forretningsordens § 41, stk. 3, litra a, fra og med den 18. februar 2003 og om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Medlemmer af Folketinget Keld Albrechtsen (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af togdriften i Midt- og Vestjylland.
(Beslutningsforslag nr. B 88).

Medlemmer af Folketinget Sophie Hæstorp Andersen (S), René Skau Björnsson (S) og Lone Møller (S) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en målrettet indsats for at begrænse rygning hos børn og unge.
(Beslutningsforslag nr. B 89).

Medlemmer af Folketinget Niels Helveg Petersen (RV) og Marianne Jelved (RV) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om offentlig kontantvurdering af alle boliger i Danmark.
(Beslutningsforslag nr. B 90).

Medlemmer af Folketinget Line Barfod (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om legalisering af hash.
(Beslutningsforslag nr. B 91).

Forslag til folketingsbeslutning om frigivelse af hash til medicinsk brug.
(Beslutningsforslag nr. B 92).

Medlemmer af Folketinget Morten Bødskov (S), Lissa Mathiasen (S) og Frode Sørensen (S) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til justitsministeren:

»Hvilke initiativer agter regeringen at tage for at bremse rekrutteringen til rockergrupper eller kriminelle miljøer relateret hertil?«
(Forespørgsel nr. F 43).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre.

Spørgetimen

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i dag er til stede statsministeren og udenrigsministeren.

Til statsministeren er der foreløbig anmeldt følgende hovedspørgere:

1. Jeppe Kofod
2. Søren Søndergaard
3. Jens Peter Vørner
4. Pernille Rosenkrantz-Theil
5. Bjarne Laustsen
6. Arne Toft.

Og der er ikke flere, der melder sig.

Til udenrigsministeren er foreløbig anmeldt følgende hovedspørgere:

7. Sandy Brinck
8. Jesper Langballe.

Ønsker flere at tilmelde sig som hovedspørgere? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Jeg vil tro, at hvis jeg tillader maksimalt to medspørgere pr. spørgsmål, så skulle vi kunne nå alle spørgsmål. Men jeg forbeholder mig ret til at stramme reglerne lidt undervejs med henblik på at nå alle spørgsmål.

Spm. nr. US 71

Jeppe Kofod (S):

Baggrunden for mit spørgsmål er, at vi gennem bl.a. den seneste weekend har kunnet se vidt forskellige udmeldinger fra regeringspartierne Venstre og De Konservative, fra forsvarsordførere og udenrigsordførere, på spørgsmålet om

Irak, og hvornår Danmark vil støtte en eventuel militær afvæbning af Saddam Hussein.

Det har været sådan, at nogle ordførere har sagt, at i Venstre er man parat til at gå med uden om FN, medens vi i går hørte den konservative udenrigsordfører, Gitte Seeberg, sige, at hvis Danmark skulle deltage, skulle det ske med en beslutning i FN's Sikkerhedsråd.

Derfor vil jeg gerne bede statsministeren om at klargøre meget præcist: Hvad er regeringens holdning til det spørgsmål? Hvad er Venstres holdning til det spørgsmål? Er det den holdning, som forsvarsordfører Ulrik Kragh har udtalt, eller er det en helt anden holdning? Kan vi få det svar i dag, ville det være meget rart.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Regeringens holdning er meget klar, og jeg har givet udtryk for den flere gange og gentager den gerne i dag, nemlig at hvis yderligere militære skridt skulle blive nødvendige i forhold til Irak, så skal de være forankret i FN's Sikkerhedsråd. Det har hele tiden været regeringens linje. Det er stadig væk regeringens linje.

Jeppe Kofod (S):

Det vil sige, at statsministeren dermed er uenig med partiet Venstres forsvarsordfører og udenrigsordfører i dette spørgsmål. Det er den første konstatering, jeg vil gøre.

Kl. 13.05

Det andet er, at når statsministeren siger »en klar FN-forankring«, må jeg gå ud fra, at det er det, som statsministeren også har sagt tidligere, nemlig at det kræver en beslutning i FN's Sikkerhedsråd, at et flertal af FN's Sikkerhedsråds medlemmer bakker det op, og at der ikke nedlægges veto fra de permanente medlemmer. Er det korrekt forstået?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Jeppe Kofods konstateringer må stå for hr. Jeppe Kofods egen regning. For så vidt angår, hvad forankring i FN's Sikkerhedsråd er, har det jo i tidens løb været så mange forskellige ting, og det synes jeg ikke, man skal lægge sig fast på.

Det er hr. Jeppe Kofods eget parti jo også nærliggende at spørge til råds om, for i den tid, hr. Jeppe Kofods parti var regeringsparti, har det jo brugt mange forskellige former for forankringer i FN's Sikkerhedsråd, og da det gælder om i øjeblikket at opbygge et maksimum af pres på Saddam Hussein for at sikre en fredelig udgang på

det her, skal man ikke på forhånd lægge sig fast på, hvori en forankring består.

Jeppe Kofod (S):

Jeg havde jo forventet, at statsministeren ville komme med et så uklart svar, der kun kan dække over én kendsgerning, nemlig at regeringen, når det kommer til stykket, er parat til at gå uden om FN i dette spørgsmål.

Det er jo ikke så overraskende, når man tænker på, hvad statsministeren har sagt den seneste måned. Først efterlod han i en spørgetime det samme indtryk, nemlig at Danmark var parat til at gå uden om FN, i et svar til hr. Villy Søvndal. Dernæst skrev statsministeren under på et brev sammen med andre stats- og regeringschefer i Europa, der splittede Europa og splittede NATO i det her spørgsmål, og nu kan vi igen høre, at statsministeren siger, jamen nu må vi se, hvad der sker osv., osv., og FN har besluttet på mange måder tidligere.

Vi kan altså ikke få et klart svar, og det tager jeg som udtryk for, at det, Venstres ordfører har sagt i sagen, som er meget klarere, nemlig at man er parat til at gå uden om FN, altså også er partiet Venstres politik, og det synes jeg, befolkningen har ret til at vide, for man signalerer noget andet, når man står her og taler om FN-forankring.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes ærlig talt, det er utroligt, at hr. Jeppe Kofod kan få sig selv til at sige det, han netop har sagt, idet min udtalelse jo er meget, meget klar, når jeg fastslår endnu en gang, at regeringens linje er den, at såfremt yderligere militære skridt skulle blive nødvendige i forhold til Irak, skal de være forankrede i FN, i FN's Sikkerhedsråd.

Jeg synes, det ville stride meget mod den strategi, der går ud på at opbygge et maksimum af pres på Saddam Hussein, hvis man på forhånd begynder at lægge sig fast på, hvilken model en sådan forankring skal bestå i.

Det må hr. Jeppe Kofod vide alt om, for den regering, som hr. Jeppe Kofods parti var medlem af, har brugt forskellige modeller i tidens løb. I 1998 var den daværende regering med til at iværksætte et angreb på Irak uden en ny FN-resolution, men på basis af en gammel.

Den regering, som hr. Jeppe Kofods parti var medlem af, var med til at iværksætte en militær aktion i Kosovo – ikke på basis af en FN-resolution, men på basis af en formands udtalelse.

Juridisk er der altså mange modeller.

Jeppe Kofod (S):

Igen må man konstatere, at det er tydeligt, at statsministeren på dette punkt svarer ganske uklart, nemlig at man holder alle muligheder åbne – også at gå i krig mod Irak uden et klart FN-mandat, uden en klar beslutning i FN's Sikkerhedsråd. Det kan vi konstatere af dagens debat, og det er jo ikke så overraskende.

Forleden dag kunne man høre statsministeren hånligt omtale de tusinder af demonstranter, der var på gaderne i Danmark, som nogle naive folk, der ikke demonstrerede mod Saddam Hussein, men kun demonstrerede for Saddam Hussein.

Jeg tror, mange danskere er dybt bekymrede for, at vi ender i en krig, og derfor vil det være rart at vide, hvad regeringen gør, og hvad regeringens holdning er til en eventuel krig mod Irak. Hvornår man vil gå med, og hvornår man ikke vil gå med.

Vi kan bare konstatere i dag, at endnu en gang efterlader statsministeren den undrende befolkning, Socialdemokratiet og andre partier i dyb fortvivelse over, hvad det er for en linje, man står for. Det er beklageligt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hvis der er nogen, der spreder tåge og uklarhed i denne sag, så er det hr. Jeppe Kofod, der jo ikke på nogen som helst måde forholder sig til, hvori en forankring i FN skal bestå. Bl.a. fordi hr. Jeppe Kofods parti i tidens løb har benyttet sig af mange forskellige modeller for forankringer.

Derfor prøver hr. Jeppe Kofod med sine angreb på regeringen at dække over, at hans eget parti ikke har et klart svar på det. Jeg synes, det vigtigste nu er at holde fast i et maksimum af pres på Saddam Hussein, og det gør man bedst ved, at man ikke lægger sig fast på bestemte modeller. Men regeringens linje er meget klar: Yderligere skridt skal være forankret i FN.

KL 13.10

Lad mig så bare sige: Jeg har ikke udtalt mig hånligt om nogle, der demonstrerer. I et demokrati er det ikke blot en ret, men det er en naturlig del af et folkestyre, at man også giver udtryk for sine synspunkter gennem demonstrationer. Det, jeg blot har gjort, var at spørge: Hvor var budskabet til Saddam Hussein?

Frank Jensen (S):

Nu befinder vi os jo i en ganske alvorlig international krisesituation, og jeg går ud fra, at statsministeren er enig med mig i, at vi befinder os på tærskelen til en eventuel krig. Så synes jeg ikke tiden er til polemik.

Derfor vil jeg spørge statsministeren, om statsministeren er enig med mig i, at det er uhensigtsmæssigt i den krise, vi befinder os i, at ordførere, forsvars- og udenrigsordførere fra regeringspartierne, går ud og skaber uklarhed om, hvad der er det danske synspunkt. Sådan som vi i Folketinget har fået det udlagt af både statsministeren og udenrigsministeren, har det været, at regeringen er enig med Socialdemokratiet i, at vi følger et FN-spor, og så skal der ikke i den situation skabes uklarhed om, hvorvidt Danmark er klar til at intervenere i Irak, uden at det er forankret i FN.

Det håber jeg statsministeren vil være med til at skabe klarhed over her i salen i dag, for i går aftes blev der på alle tv-stationer skabt meget, meget stor uklarhed, ikke fra nye, unge medlemmer i Venstres og De Konservatives grupper, men fra centralt placerede ordførere.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Regeringens linje er meget klar og har været det hele tiden, og jeg har gentaget den her i dag, nemlig at eventuelle yderligere militære skridt i forhold til Irak skal være forankret i FN. Der er ikke nogen uklarhed om linjen, og jeg er glad for, at der været bred opbakning bag den linje her i Folketinget, konstateret i Udenrigspolitisk Nævn. Det synes jeg er vigtigt i en så betydningsfuld sag.

Jeg giver hr. Frank Jensen fuldstændig ret i, at i en så alvorlig sag er tiden ikke til polemik, og derfor håber jeg, at hr. Jeppe Kofod meget nøje lyttede til, hvad hr. Frank Jensen så klogt sagde om den sag.

Om gruppemedlemmers ret til at udtale sig kan jeg i øvrigt kun sige, at det synes jeg hører til i et frit folkestyre at man har lov til. Jeg kan sige til hr. Frank Jensen, at det er der jo ganske mange i hans eget parti, der her på det seneste har gjort, og det bidrager ikke sådan udpræget til at skabe klarhed over Socialdemokratiets position i visse sager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 72**Søren Søndergaard (EL):**

Der var jo demonstrationer her i weekenden med millioner af mennesker verden over, og der var også ca. 30.000 herude på slotspladsen. Der kom statsministeren med den kritik, at det sådan set var for dårligt, at de ikke havde demonstreret, da Saddam Hussein giftgassede kurderne i 1988. Det er ufatteligt, at I først kommer på gaden nu, sagde statsministeren til Ritzaus Bureau. Nu synes jeg, det er lidt unfair over for alle dem, der var under 30 år, for de var jo mindreårige i 1988, så det er måske lidt groft over for dem.

Men i øvrigt var jeg glad for statsministerens udtalelse, for jeg syntes, vi var alt for få i 1988, der demonstrerede ude på slotspladsen mod Saddam Hussein. Det var dengang, USA støttede Saddam Hussein og leverede ham alle mulige oplysninger, som han brugte til krigen osv. Så vi var for få, der demonstrerede.

Derfor interesserer det mig, når nu statsministeren selv bringer det på bane, hvilke demonstrationer statsministeren deltog i dengang mod Saddam Hussein. Det vil jeg bare gerne have oplyst.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

I modsætning til hr. Søren Søndergaard bruger jeg ikke det der med at gå på gaden i demonstrationer for at give udtryk for mine synspunkter, så jeg var ikke på gaden dengang, jeg var heller ikke på gaden nu. Jeg bruger andre kanaler til at give udtryk for mine synspunkter. Jeg indrykker artikler som bekendt, jeg udtaler mig i Folketinget, jeg giver på forskellig måde mine synspunkter til kende.

Det, jeg blot ville sige med den udtalelse, jeg kom med, var, at jeg selvfølgelig har respekt for, at mennesker også gennem demonstrationer giver udtryk for deres politiske holdninger, men hvis man mener det alvorligt, at man også er bange for Saddam Hussein, og det synes jeg alle har grund til at være, så spurgte jeg bare: Hvor var så budskabet til Saddam Hussein?

Det lykkedes ikke rigtigt for mig at opfange det. Tværtimod startede demonstrationen foran den amerikanske ambassade, og det må have været en vældig opmuntring for Saddam Hussein. Det er jeg i hvert fald bange for det var, hvis han har registreret, hvad der skete i Danmark.

Søren Søndergaard (EL):

Nu forstår jeg, at statsministeren ikke har læst grundlaget for demonstrationen og derfor er lidt fejlinformet om de klare paroler, der var vendt mod Saddam Hussein. Men lad det nu ligge.

Jeg forstår, at statsministeren i 1988 valgte andre metoder til at tage afstand fra Saddam Hussein i stedet for at demonstrere. Det synes jeg var ærgerligt, for jeg ville have været glad, hvis statsministeren havde været sammen med os andre herude eller på Århus Rådhusplads eller et af alle de andre steder, hvor vi fra venstrefløjen lavede demonstrationer mod Saddam Hussein, da han giftgassede kurderne. Men det er selvfølgelig statsministerens valg.

Kl. 13.15

Så kunne jeg godt tænke mig at spørge statsministeren: Var det sådan, at statsministeren i partiet Venstre f.eks. var med til at vedtage nogle udtalelser, som vendte sig mod giftgasangrebene mod kurderne i Halabja? Jeg vil bare høre, om det er sådan, at der måske kan fremvises bare en enkelt lille udtalelse, hvor Venstre tager afstand fra giftgasangrebet på kurderne. Er statsministeren bekendt med sådan en ganske enkelt lille udtalelse?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har ikke gravet i, hvad Venstre foretog sig i 1988 vedrørende Irak og Saddam Hussein og kurderne. Jeg kan for mit eget vedkommende sige, at jeg på det tidspunkt var skatteminister og havde hænderne fyldt med andre sager end Irak.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har fuld forståelse for, at statsministeren på det tidspunkt ikke havde så meget tid til at tage sig af Venstre, at han kunne følge med i, hvad Venstre vedtog, da han jo var medlem af en regering på det tidspunkt. Derfor er mit næste spørgsmål: Kunne statsministeren eventuelt løfte sløret for, hvad regeringen vedtog i protest mod, at Saddam Hussein giftgassede tusindvis af kurdere?

Jeg står her med en udtalelse, som jeg var med til at skrive den 25. marts 1988, det var 7-8 dage, efter at angrebene havde fundet sted den 16.-17. marts 1988. Derfor kunne jeg godt tænke mig at vide: Er statsministeren bekendt med, at regeringen, den danske regering, vedtog en protestudtalelse mod Saddam Hussein for det giftgasangreb mod kurderne og selvfølgelig også mod USA, som på det tidspunkt støttede Sad-

dam Hussein og var venner med Saddam Hussein?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Søren Søndergaard må have mig undskyldt, men jeg har ikke forud for dagen i dag siddet og gravet i, hvad regeringen, hvad Venstre eller andre har foretaget sig tilbage i 1988 vedrørende Irak og kurderne.

Men jeg går da ud fra, at hr. Søren Søndergaard er lige så kritisk over for, hvad der er foregået i Irak, og hvad der foregår i Irak, som jeg er, og mit ærinde med de udtalelser, jeg kom med, var kun at efterlyse en vis balance i den offentlige debat, der har været fra fredsdemonstranternes side.

Uanset hvad der har været parolerne for demonstrationerne, så tror jeg, at hr. Søren Søndergaard må medgive mig, at det indtryk, der stod tilbage i offentligheden, var, at demonstrationerne var vendt mod USA og ikke mod Irak, og her var det bare, at jeg sagde: Jeg har da al respekt for, at man demonstrerer mod krig, vi er alle imod krig, men så kunne jeg godt ønske mig, at der var den balance i meningstilkendegivelserne, at man også udtrykte sin kritik af Saddam Hussein, og det lyttede jeg mig ikke til var særlig fremherskende under disse demonstrationer. Det var det, jeg kritiserede.

Søren Søndergaard (EL):

Jamen o.k., det var sådan set heller ikke, fordi jeg forventede, hvis ikke statsministeren vidste det, at han lige skulle kunne huske alle de der ting. Jeg troede måske bare, når statsministeren udtalte sig så bombastisk i forhold til nogle demonstrationer og om, hvorfor de ikke havde demonstreret i 1988, at statsministeren måske så havde en vis erindring om, at han selv på en eller anden måde, bare på en lille bitte måde, i 1988 havde taget afstand fra Saddam Husseins giftgasangreb mod kurderne. Men o.k., det kan vi afklare med skriftlige spørgsmål, så kan vi jo gå tilbage og finde ud af det.

Med hensyn til det andet, som statsministeren rejste, så synes jeg, det var ærgerligt, at statsministeren ikke, når han nu var i huset, så ud på slotspladsen og hørte talerne, for så ville han have hørt en demonstration, hvor massevis af talere, bl.a. undertegnede, lige præcis fordømte Saddam Hussein, og hvor parolerne for demonstrationen var for det irakiske folk, til støtte for det irakiske folk og mod Saddam Husseins dik-

tatur og mod krigen. Det var ærgerligt, at hr. Anders Fogh Rasmussen ...

Formanden:

Statsministeren hedder det.

Søren Søndergaard (EL):

...undskyld – at statsministeren gik glip af den pointe og dermed kom til at formidle et forkert budskab til den danske offentlighed i fjernsynet om aftenen. Det synes jeg var mægtig ærgerligt.

Det andet klarer vi via skriftlige spørgsmål.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Når jeg efterlades med dette meget stærke indtryk af mangel på balance, er det bl.a., når jeg også hører på hr. Søren Søndergaard her i Folketingssalen. Hr. Søren Søndergaard er måske nok kritisk over for – eller ikke måske nok, for det vil jeg slet ikke på nogen som helst måde sætte spørgsmålstejn ved, for selvfølgelig er hr. Søren Søndergaard kritisk over for, hvad Saddam Hussein og det irakiske regime står for, lige så kritisk, som vi er.

Diskussionen står ikke om det. Den står om, hvorvidt man så er villig til at tage konsekvensen af det og gøre noget ved sagen, og dér snakker hr. Søren Søndergaard hele tiden udenom, mens vi sammen med andre prøver at gøre noget.

Kl. 13.20

Hvad kan man så gøre? Det, man kan gøre, er at opbygge et stærkt internationalt pres på Saddam Hussein, så han forstår, at det er alvor, at han skal rette sig efter FN. Hvis man ikke er parat til at tage konsekvensen og bygge dette stærke internationale pres op, vil han blive ved med at trække det internationale samfund rundt ved næsen, som han nu har gjort det i 11-12 år.

Formanden:

Fru Margrete Auken som medspørger.

Margrete Auken (SF):

Nu har statsministeren jo meget let adgang til pressen, som han også sagde før, og er af samme grund også ret forpligtet på, hvad der bliver sagt. Jeg synes, det har været en ganske grov beskyldning at komme med mod demonstranterne. Statsministeren har ganske vist her sådan underforstået sagt, at han godt vidste, at hr. Søren Søndergaard ikke støtter Saddam Hussein, men det er der mig bekendt ingen af dem, der

demonstrerede, der har gjort, og det har været meget tydeligt.

Det, som statsministeren siger nu, er, at der er uenighed om midlerne til at komme Saddam Hussein til livs. Men det berettiger ikke statsministeren til at beskyldte så mange mennesker for ikke at have en klar holdning til hr. Saddam Hussein – til *hr.* Saddam Hussein, ja! På dansk bruger vi jo normalt hr.-titlen over for dem, vi skal fornærme, så derfor giver den mening her.

Jeg vil egentlig spørge statsministeren: Kunne det ikke for en gangs skyld være på sin plads med en undskyldning for en så grov beskyldning mod så mange? Bare fordi man er uenig i midlerne, i forhold til hvordan man kommer Saddam Hussein til livs, skal man ikke gå ud og beskyldte så mange mennesker for noget så groft.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det kunne jeg da overhovedet ikke drømme om. Der foregår en fri, offentlig debat, hvor man har lov til at være uenig, og jeg har givet udtryk for mit synspunkt. Demonstranterne er kommet med de groveste beskyldninger mod mig og mod regeringen, herunder beskyldninger om, at vi nærmest skulle ønske krig, selv om det, vi arbejder på, er at undgå krig.

Det, vi arbejder på, er at opbygge et så stærkt internationalt pres på Saddam Hussein, at han forstår, at det er alvor, at han skal rette sig efter FN. Det eneste, han har respekt for, er da, at der står en fast, stærk international koalition og siger til ham: Nu lader du dig afvæbne, nu destruerer du masseødelæggelsesvåbnene, nu retter du dig efter FN, ellers sker der noget alvorligt. Hvis han ikke bliver stillet over for det, så retter han sig ikke efter det.

Det er min faste overbevisning, at det er den bedste måde, hvorpå man undgår krigen, og det var blot det, jeg gav udtryk for. Hvis man svækker den internationale koalition, så går man i virkeligheden Saddams ærinde.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal blot i forlængelse af de tidligere spørgsmål spørge, hvorfor man ikke benyttede giftgasangrebene i 1988 til at gøre noget sammen med andre. Hvorfor benyttede man ikke lejligheden til på det tidspunkt at gøre noget sammen med andre, som statsministeren taler om, og komme af med Saddam Hussein? Det kunne måske have noget at gøre med, at USA på det tidspunkt holdt hånden over Saddam Hussein eller hvordan? Og hvorfor benyttede man ikke lejligh-

heden, da kurderne gjorde oprør efter Golfkrigen til at gøre noget ved Saddam Hussein? Er det sådan, at statsministeren kan løfte sløret for det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Fru Rosenkrantz-Theil får det jo nærmest til at lyde, som om man ikke må gøre noget i dag, fordi fru Rosenkrantz-Theil synes, at der er gjort for lidt i fortiden. Det er da en besynderlig form for logik: fordi fru Rosenkrantz-Theil synes, at der er gjort for lidt i fortiden, må man ingenting gøre nu for at gennemtvinge det, som FN har besluttet.

Historiens forløb er jo altså, at der rent faktisk kom en Golfkrig ud af det i 1990-91. Efter det kom der en række FN-resolutioner, der har pålagt Saddam Hussein afvæbning og destruktion af masseødelæggelsesvåben. Han har ikke rettet sig efter noget som helst af det, og så siger det internationale samfund: Nu kan det være nok, nu skal du rette dig efter det, og gør du ikke det, sker der noget alvorligt.

Hvis man ikke er parat til at sætte magt bag ordene, er ordene jo ingenting værd.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 73

Jens Peter Verner (S):

Nu har statsministeren jo været udrejst her en 14 dages tid, men jeg er sikker på, at statsministeren også har fulgt problemer sådan indenrigs.

Vi har i Midt- og Vestjylland været vidne til – ikke mindst de sidste 14 dage – at Arrivas togdrift mildest talt har været helt uacceptabel. Jeg vil godt spørge statsministeren, hvilke principielle overvejelser disse problemer giver anledning til, når vi nu ser forløbet, både spørgsmålet om trafikministerens kontraktindgåelse og Arrivas udførelse af opgaven. Det synes jeg kunne være rimeligt at få belyst her.

KL 13.25

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Der kan ikke være nogen tvivl om, hvordan det skal være med togdrift: Vi skal have tog til tiden. Det er klart ikke tilfredsstillende, hvad vi ser på de strækninger, som Arriva betjener. Det er dybt beklageligt.

Jeg er også orienteret om, at trafikministeren har taget en række initiativer i den forbindelse.

Jeg tror i øvrigt, at der i dag skal være et møde i Folketingets Trafikudvalg, hvor trafikministeren vil redegøre for det.

Trafikministeren har jo også i forhold til Arriva gjort klart, at såfremt selskabet ikke er i stand til at sikre en tilfredsstillende togbetjening, kan det blive aktuelt at indsætte andre operatører for at sørge for tog til tiden.

Jens Peter Verner sen (S):

Jeg vil holde mig til det helt principielle omkring det her spørgsmål og fortsætte med at spørge statsministeren, om statsministeren er tilfreds med, at trafikministeren nu aftaler med Arriva, at disse togaftage, der ikke kan gennemføres, erstattes af busser. Det er ikke bare sådan en enkelt bus, men det er en 20-30 togaftage om dagen, der på strækninger afløses af busser.

Konsekvensen af det er jo, at køreplanerne ikke kan holdes, at folk kommer for sent på arbejdet og mister deres lønbonus, skoleeleverne kan ikke nå i skole til tiden og de, der har flydende arbejdstid, må afspadsere ude på en togstation. Det er den aftale, som trafikministeren har indgået, altså at der fra nu af og helt frem til oktober indsættes busser, der giver disse meget, meget miserable forhold i både Midt- og Vestjylland.

Nu har statsministeren jo selv været valgt derovre og ved jo, hvor mange problemer vi i forvejen har med en dårlig infrastruktur.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan sige til hr. Jens Peter Verner sen, at jeg har fuld tillid til trafikministerens håndtering af den sag. Der er ingen grund til at skjule, at det er kritisabelt og dybt beklageligt, at der har vist sig de problemer på de strækninger, som Arriva betjener.

Jeg er fuldt tilfreds med de initiativer, som trafikministeren har sat i gang for at sikre, at forholdene bliver rettet op hurtigst muligt, for selvfølgelig har de, der bruger tog i Midt- og Vestjylland, et krav på, at togene kører, når de skal køre, og at der er en ordentlig trafikbetjening.

Jeg er fuldt overbevist om, at de initiativer, som trafikministeren vil tage, vil sikre, at de formål bliver opfyldt.

Jens Peter Verner sen (S):

Men sagen er jo, at fra nu af og frem til den 1. oktober, det er jo altså mere end et halvt år, skal man så være udsat for det, som jeg har beskrevet

her i de to foregående spørgsmål. Det kan statsministeren da ikke være tilfreds med at man bydes ovre hos os.

Lad mig lige citere fra en personalemeddelelse, der er gået rundt, hvor Arriva skriver, at Arriva har lavet en plan, som de har forelagt trafikministeren. Løsningen er udarbejdet uden – jeg gentager: uden – hensyntagen til kundernes behov. Sådan skriver Arriva i en personalemeddelelse, som blev sendt ud i fredags. Det kan da ikke være tilfredsstillende.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg finder ingen anledning til at kommentere personalemeddelelser, hvis indhold jeg ikke har noget kendskab til.

Derimod vil jeg godt sige, at sådan som det er oplyst over for mig, er et af de problemer, som Arriva er kommet ud for, mangelen på lokomotivførere. Det synes jeg også retter søgelyset et sted hen, nemlig hele spørgsmålet om uddannelse af togførere, som jo i dag er monopoliseret ved, at uddannelsen finder sted i DSB. Derfor ligger der et ansvar hos alle parter for at sikre, at der på en forsvarlig måde og hurtigst muligt bliver sikret en uddannelse af et tilstrækkeligt antal lokomotivførere.

Jens Peter Verner sen (S):

Jeg valgte altså at citere det her, fordi jeg fik den meddelelse tilsendt.

Jeg må omkring spørgsmålet om lokoførere sige, at jeg ved helt eksakt, og det kan statsministeren måske så bekræfte, at Arriva blev spurgt om af DSB, hvor mange de skal bruge, og de fik dem, de ønskede, nemlig disse 39 lokoførere. Så er vi godt nok nede i lidt af det tekniske. Men det er ikke sådan, at man ikke fra starten af har fået tilbudt og fået mulighed for at få de lokoførere, som man ønskede. Men under de fuldstændig kaotiske forhold, vi har set her på seneste, er der selvfølgelig ikke nogen, der tiltrækkes af at køre tog for Arriva. Det er velbeskrevet på mange måder.

Kl. 13.30

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan kun gentage, at trafikministeren arbejder intenst med denne her sag. Han har taget og vil tage en række initiativer med henblik på at sikre ordentlig trafikbetjening på de strækninger, hvor Arriva har kontrakt om trafikbetjening. Og trafikministeren vil i øvrigt orientere Folketingets Trafikudvalg om disse initiativer.

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes, at statsministeren her har løftet sløret. Statsministeren siger, at han er fuldt tilfreds med trafikministerens håndtering og har fuld tillid til trafikministeren. Samtidig skriver Arriva selv i den aftale, som Arriva her senest har indgået med trafikministeren, at den plan er udarbejdet uden hensyntagen til borgernes behov. Statsministeren er således tilfreds med trafikministerens håndtering, som giver en togdrift, der er udarbejdet uden hensyntagen til borgernes behov.

Det synes jeg er en hån mod de mange togpassagerer, der skal vente 2 timer, fordi et tog pludselig er aflyst, mod dem, der pludselig oplever at skulle hoppe af toget midt på strækningen, fordi der ikke er mere brændstof, mod alle de passagerer, der står og ikke kan komme på arbejde, ikke kan komme i skole, og hvad det ellers er. Det minder jo i øjeblikket mest af alt om en bananrepublik, hvor man aldrig ved, om der kommer et tog, og hvornår det kommer.

Derfor vil jeg gerne bede statsministeren endnu en gang forklare, hvordan han kan være fuldt tilfreds med en håndtering, der medfører, at togdriften nu ikke tager hensyn til togpassagerernes behov. Det er da vist en ny form for service over for borgerne i Danmark.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, fru Pernille Blach Hansen her gør, er jo at lave en fuldstændig bevidst fordrejning af, hvad jeg rent faktisk har sagt. Jeg har jo ikke sagt, at jeg er tilfreds med trafikbetjeningen. Jeg har sagt, at jeg er tilfreds med trafikministerens håndtering af sagen, fordi trafikministeren straks har taget en række initiativer, da det blev klart, at Arrivas trafikbetjening ikke er tilfredsstillende.

Lad mig derfor gentage, at regeringens klare opfattelse naturligvis er, at trafikforholdene skal bringes i orden. Det skal ske hurtigst muligt, og vi agter ikke at vente til oktober. De skal bringes i orden, og det skal ske hurtigst muligt. Det er også derfor, at trafikministeren har taget en række initiativer og vil orientere Folketingets Trafikudvalg om det.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg kan forstå, at statsministeren er tilfreds med trafikministerens håndtering. Det kan jeg dog ikke sådan helt få til at passe med det, som statsministeren her har sagt.

Vi så en pressemeddelelse fra Trafikministeriet, som sagde, at der ikke var større forsinkelser procentvis mellem Arriva og S-togs-nettet. Nu er statsministeren jo nok bekendt med, at der på S-togs-nettet går seks tog i timen. Men når man kigger på den måde, folk er blevet serviceret på på livsnerven Thybanen, som Arriva har overtaget, ja, så er der flere timer imellem togene, i hvert fald knap og nap 2 timer.

Så jeg kan ikke forstå, man kan mene, at det er tilfredsstillende, at en regering kommer med en udtalelse om noget andet end det, som det sådan set handler om, nemlig servicering af Arriva-nettet, og at man kan lave den slags procentvis sammenstillinger. Jeg håber, at statsministeren vil tage afstand fra den slags spindoktormanipulering i det politiske liv.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg skal sandelig love for, at hr. Ole Vagn Christensen her kom langt omkring og langt ud. Lad mig derfor blot gentage: Trafikbetjeningen er ikke tilfredsstillende. Det, jeg har sagt er tilfredsstillende, er, at trafikministeren øjeblikkeligt har taget en række initiativer og vil tage en række initiativer for at sikre, at forholdene hurtigst muligt bliver bragt i orden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 74**Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):**

På den ene side har vi jo hørt De Konservative sige, at de gerne ser mellemskatten i Danmark fjernet. Og på den anden side har jeg så hørt, at Venstre ønsker lettelser til de laveste indkomster i Danmark.

Nu skal man jo ikke være noget geni for at regne ud, at det er to modsatrettede ønsker. Men måske skal man være et geni for at slå bro mellem de to ønsker. Det kan være, statsministeren kan oplyse os om, hvad regeringen har tænkt sig at gøre ved denne gordiske knude.

Kl. 13.35

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Regeringen overvejer i øjeblikket den første del af projektet, nemlig: Er der penge til rådighed til skattelettelser? Er der et råderum? Er der et forsvareligt grundlag for at gøre det?

De overvejelser bliver afsluttet i løbet af kort tid, og når de er afsluttet, så vil regeringen træffe

beslutning om, hvorvidt der skal fremsættes et forslag om en start på en sænkning af skat på arbejdsindkomst.

Derfor kan jeg ikke i dag oplyse fru Rosenkrantz-Theil noget om indholdet i et sådant muligt udspil. Og fru Rosenkrantz-Theil må derfor væbne sig med en vis tålmodighed. Hvis der kommer et forslag, så kommer det, når tiden er inde.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal spørge statsministeren, om han er enig i hr. Bendt Bendtsens udmeldinger, hvad angår mellemskatten ...

Formanden:

Økonomi- og erhvervsministeren hedder det.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

... undskyld, om statsministeren er enig i erhvervsministerens udmeldinger, hvad angår mellemskatten.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke føje mere til, end hvad jeg allerede har sagt, nemlig at regeringen følger, hvad der står i regeringsprogrammet, at såfremt der er et økonomisk råderum til det, så vil vi starte en sænkning af skatten på arbejdsindkomst med ikrafttræden 1. januar 2004.

Det er stadig væk det grundlag, vi arbejder på. Og hvis der skal komme et forslag, der skal træde i kraft 1. januar 2004, skal det være vedtaget af Folketinget inden sommerferien. Så der er altså tid endnu. Og kommer der et forslag, så skal fru Pernille Rosenkrantz-Theil nok få stillet sin nysgerrighed.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg er godt klar over, at statsministeren selvfølgelig ikke nu i dag kan løfte sløret for, hvordan det konkrete indhold af skatteudspillet kommer til at se ud. Jeg beder blot om nogle meldinger. Det er man jo tidligere kommet med fra statsministerens side den 1. december 2002 i Søndagsavisen, hvor statsministeren meget klart siger, at det er de laveste indkomster, der skal have skattelettelser, og også erhvervsministeren er kommet med klare meldinger om, at det gælder mellemskatten.

Jeg skal blot spørge, om man mener, at mellemskatten kan være indeholdt som en del af skatteudspillet som noget af det, der bliver lettet på, eller om man fortsat går efter de laveste ind-

komster, altså om man er enig i de udtalelser. Er statsministeren enig i sine egne udtalelser? Eller er statsministeren enig i erhvervsministerens udtalelser?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan bekræfte over for fru Pernille Rosenkrantz-Theil, at jeg til enhver tid er meget enig i mine egne udtalelser og gentager dem gerne, men jeg kan altså ikke føje mere til, hvad jeg allerede har sagt.

Det er jo velkendt, at i et frit folkestyre kan man have mange forskellige synspunkter om dette eller hint. Det, der så er en regeringsopgave, er at finde en fælles løsning, og det vil vi gøre. Vi sidder og arbejder med det i øjeblikket. Vi arbejder på regeringsprogrammets grund, og som sagt er der tid til sagen. Et lovforslag skal i givet fald blot være vedtaget inden sommerferien.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Så skal jeg blot afslutningsvis bede statsministeren om at bekræfte, at hvis man fjerner mellemskatten, så vil det betyde, at topdirektøren får godt 42.000 kr. ekstra om året, mens butiksmedarbejderen – med et andet ord kassedamen – får godt 700 kr.

Det vil altså sige, at den sociale profil i De Konservatives forslag er således, at det ikke er de laveste indkomster, men primært de højeste indkomster, der får fordel af en løsning, hvor mellemskatten lettes.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ud over at henvise til, hvad jeg nu gentagne gange har sagt, vil jeg kun tilføje, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil kan være forvisset om, at såfremt regeringen kommer med et forslag vedrørende skat, så vil det ikke blot samfundsøkonomisk være forsvarligt, men også fordelingspolitisk være socialt ansvarligt.

Jens Peter Verner (S):

Ja, nu sluttede statsministeren jo med at sige: Såfremt regeringen kommer med et forslag. Det vil altså sige, at det er lige så usikkert, som vi faktisk har regnet med hele tiden, fordi regeringen ikke kan finde den fornødne finansiering.

Der har jo været stillet spørgsmål til skatteministeren vedrørende beregninger på mellemskatten, der viser, at det virkelig er de højeste løn-nede, der får noget ud af, at den skat fjernes,

hvorimod dem i mellemindkomstområdet 250.000 kr. ikke får noget ud af det.

Kl. 13.40

Men derudover – og det vil jeg da godt høre, om statsministeren overhovedet kan finde rimeligt – hvis man fjerner den her mellemskat, som De Konservative foreslår, betyder det også, at de 2 millioner lønmodtagere, pensionister osv., der kun betaler grundskat, overhovedet ikke får nogen skattelettelse. Der er f.eks. 350.000 deltidsansatte, der heller ikke vil få nogen skattelettelse ved at følge De Konservatives forslag. Kan statsministeren overhovedet i sin fantasi forestille sig, at man gik med på sådan et forslag?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan i det hele holde mig til, hvad jeg allerede nu har sagt gentagne gange, nemlig at hvis der er et økonomisk råderum til det, vil regeringen komme med et forslag. Hr. Jens Peter Verner sen må altså styre sin tålmodighed omkring indholdet, indtil regeringen præsenterer et sådant forslag.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes slet ikke, statsministeren ligner sig selv. Jeg synes altså, det er ærgerligt. Statsministeren plejer jo at være fuld af gåpåmod og villig til at diskutere og svare på spørgsmål, og så må statsministeren henholde sig til, hvad han tidligere har sagt og tidligere har sagt og tidligere har sagt, endda i rene faktuelle spørgsmål.

Vi lokker slet ikke statsministeren med, hvad statsministeren skal få regeringen til at blive enig om. Vi spørger bare, om statsministeren kan bekræfte, at hvis man fjerner mellemskatten, så er det topdirektørerne, dem, der tjener mest, der får mest ud af det, hvorimod kassedamen og de dårligst stillede stort set ikke får noget ud af det. Det er bare en rent faktisk ting, hvor statsministeren må kunne fortælle, om det er rigtigt, eller det er forkert.

Ellers må vi kræve, at den gamle statsminister kommer igen; han var trods alt lidt sjovere at diskutere med.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men det kaster jeg mig gerne ud i. Når ikke jeg har brugt tid på det, er det, fordi det jo er så selvfølgelig, at der ingen grund er til at bruge meget tid på at forklare, at hvis man fjerner mellemskatten, så vil det selvfølgelig i kroner og øre være til en ganske betydelig fordel, jo større indkomst man har.

Men jeg må altså vende tilbage og skuffe hr. Søren Søndergaard ved igen at henvise til, hvad jeg nu har sagt mange gange, nemlig at regeringen altså ikke har formuleret et sådant udspil. Regeringen sidder i øjeblikket og arbejder med sagen og følger fuldstændig regeringsprogrammet. Såfremt vi synes, at der er en baggrund for det, vil vi komme med forslag, og som jeg sagde før til fru Pernille Rosenkrantz-Theil, vil det være forslag, der både er samfundsøkonomisk forsvarlige og socialt ansvarlige.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 75

Bjarne Laustsen (S):

Jeg går ud fra, at det er sådan, at Venstre og De Konservative stadig væk danner regering, men i forhold til de udmeldinger, Det Konservative Folkeparti er kommet med de sidste dage, så kunne man jo godt få det indtryk, at der ikke er enighed. Man kunne bruge det udtryk, som statsministeren selv nævner, at der er sprækker i regeringssamarbejdet.

Jeg vil gerne spørge: Vi har lavet en aftale her sidste efterår om »Flere i arbejde«, en aftale, som jeg har set, at både Venstre og De Konservative er tilfredse med. Mit eget parti, Socialdemokratiet, er også tilfreds med aftalen. Og der står jo klart og tydeligt deri, at det skal kunne svare sig at arbejde. Vi har justeret på en række satser, lavet en række incitamenter, der netop betyder, at det kan svare sig at arbejde, og vi har slået ring omkring kontanthjælpsmodtagerne. Der står således klart og tydeligt i aftalen, at hvis der kommer andre forslag, der forringer det rådighedsbeløb, man har tilbage, så skal det forlig genforhandles.

Jeg vil høre, om statsministeren er enig i det, og at vi stadig væk har en aftale omkring »Flere i arbejde« med de perspektiver, der ligger deri.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det kan jeg svare meget kort på. Vi har en aftale, ja. Vi står også ved den aftale og har ingen planer om at ændre den.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg takker for det meget klare svar. Men det må jo så også betyde, at statsministeren undsiger økonomi- og erhvervsministerens forslag, der er kommet, om, at man skal skære i kontanthjæl-

pen. Netop de seneste konservative forslag bryder jo adskillige forlig, som er indgået her i Folketinget, og derfor kan jeg ikke forstå, at statsministeren ikke allerede har lagt større vægt på at sige: Jamen vi har jo netop lavet et forlig; det kan netop svare sig at arbejde i Danmark; vi har netop justeret på alle de her forskellige ting, der ligger i »Flere i arbejde«, og der er ikke grund til at komme med yderligere i forhold til det og skabe usikkerhed, ligesom man gør på en række andre områder.

Så derfor er jeg glad for tilkendegivelsen om, at man slutter op omkring det, men jeg synes bare, at regeringen allerede skulle have været ude og taget afstand fra, hvad De Konservative har sagt, for det har åbenbart ikke hold i virkeligheden.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Kun endnu en bekræftelse af, at regeringen selvfølgelig vedgår indgåede forlig. Lad mig så sige, at det er LO, der sådan set har givet anledning til den nye diskussion, og som har præsenteret beregninger, der blev offentliggjort i Berlingske Tidende i går. De viser, at overførselsindkomster i gennemsnit er vokset hurtigere, end lønnen er for de lavestlønnede. Så det er ikke regeringen, der har skabe nogen debat om det her eller tvivl om det her, men det er beregninger fra LO, og jeg går ud fra, at hr. Bjarne Laustsen ligesom vi andre er meget optaget af, at det altid skal kunne betale sig at arbejde.

Det var jo det, der var sigtet med aftalen om flere i arbejde. Derfor bekræfter jeg gerne, at vi selvfølgelig vedstår den aftale.

Kl. 13.45

Bjarne Laustsen (S):

Men vi kan jo også se, at man har meget travlt med at skulle finde penge til skattelettelser, og der skal spares på dagpengene.

Det, der er sket indtil videre, er, at vi har fået flere arbejdsløse. Det vil måske i værste fald komme til at koste 2-3 mia. kr. mere på regnskabet til næste år, at der er blevet flere arbejdsløse. Så i stedet for at få en besparelse, får man altså et område, hvor der skal findes flere penge til passiv overførsel.

Hvis man tager kombinationen af de forslag, der har været fremme om både skattelettelser og fjernelse af mellemskatten og mindre fremskrivning af kontanthjælpen, dagpengene, hvad det kunne være, så står vi jo med, at det her rammer ned i noget, selv om man har sagt, at man ikke

vil skære i overførselsindkomsterne. Det niveau, de satser, de mekanismer vil man ikke fjerne.

For at lave en skattelettelse er man jo nødt til at finde de penge et eller andet sted, og det er vel det, De Konservative leder efter. Derfor ville det være meget rart, om regeringen ville sige, at der i forhold til de dårligst stillede i vores samfund ikke kan blive tale om nogen nedskæringer, hverken når det drejer sig om overførselsindkomsterne eller kontanthjælpen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror faktisk, at den bedste måde at svare på det på er ved at gentage, hvad jeg sagde før, nemlig at vi har en aftale med hinanden, og en sådan aftale vedstår vi naturligvis.

Bjarne Laustsen (S):

Nu vil jeg ikke spørge statsministeren, hvad en kassedame får i løn. Statsministeren refererer selv til Berlingske Tidende, og her skriver de, at man som butiksmedarbejder får 232.000 kr. i løn. Efter de oplysninger jeg har, ligger det langt i overkanten. Der er overhovedet ingen butikssansatte på startløn, som får nogen glæde af, at man fjerner mellemskatten. Derfor er der overhovedet ingen lettelse.

Alle de forslag, der er kommet frem i de sidste dage, vil øge uligheden, både når det drejer sig om lønindkomsten og i forhold til skatten. Og hvis man skulle risikere at blive arbejdsløs, så øger man også forskellen der.

Det, jeg bare mangler helt klart at få bekræftet, er, at på alle de områder har regeringen indgået forlig bl.a. med Socialdemokratiet, og at man vedstår det forlig, og at man ikke har planer om at ændre på tingenes tilstand.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Derfor gentager jeg det gerne. Vi har en aftale – ja – og vi har ingen planer om at ændre den.

Nicolai Wammen (S):

Det sidste svar fra statsministeren må man jo forstå som en klar underkendelse af erhvervs- og økonomiministerens melding her til morgen i Berlingske Tidende. Jeg vil derfor gerne spørge statsministeren, om han mener, at det forslag, Det Konservative Folkeparti er kommet med, er udtryk for, at man tager hensyn til den lille mand, hvilket statsministeren selv har lagt så stor vægt på i tidligere taler. Jeg vil gerne samtidig, for at det kan være helt nagelfast, høre et tilsagn fra statsministeren om, at det forslag, der

ligger fra økonomi- og erhvervsministeren, ikke vil blive til virkelighed i en regering under statsministerens ledelse.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes faktisk, at jeg nu så mange gange har svaret på hr. Bjarne Laustsens spørgsmål, som i virkeligheden er det samme, nemlig at vi har indgået en aftale med hinanden i efteråret om flere i arbejde.

I øvrigt har vi også en anden aftale. Det er omreguleringen af overførselsindkomster, nemlig satsreguleringsaftalen, som senest er fornyet, om jeg så må sige, i november, og hvor jeg ved, at der skal være et møde hos finansministeren på fredag om sagen. Disse aftaler vedstår regeringen selvfølgelig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Den næste spørger er hr. Arne Toft. Jeg har endnu et yderligere spørgsmål tilbage til udenrigsministeren. Det er fra hr. Jesper Langballe. Det betyder, at vi har to spillere tilbage. Det skulle vi kunne klare inden for tidsrammen. Det betyder, at der ikke bliver plads til medspillere i de to sidste spørgsmål.

Spm. nr. US 76

Arne Toft (S):

Jeg skal forsøge at gøre det hurtigt. Jeg står her med et udklip fra weekendens avis. Der står: "Riv det ned". Jeg vil spørge statsministeren: Er det regeringens og dermed Venstres politik, at Vollsmose, Gellerupparken og Taastrupgård med flere hundrede lejligheder skal nedrives, som Venstres boligpolitiske ordfører, fru Inge-Lene Ebdrup, i weekenden udtalte til den danske presse efter en studietur til Holland?

Kl. 13.50

Hvis statsministeren er enig med fru Inge-Lene Ebdrup, kan statsministeren så fortælle os, hvor de mange familier skal genhuses?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan sige til hr. Arne Toft, at regeringen ingen planer har om nedrivning af Vollsmose eller Gellerupparken eller andre. Vi har tværtimod en plan om, at der skal bygges flere boliger i de kommende år, for der er behov for et større ud-

bud af boliger for at imødekomme den efterspørgsel på boliger, der er.

Jeg har ikke haft lejlighed til at drøfte den her sag med Venstres boligpolitiske ordfører. Men sådan som jeg kender den fra pressen, har jeg forstået, at hendes hensigt var at henlede opmærksomheden på, at når man snakker om byfornyelse, skal man ikke altid kun kigge på det meget gamle byggeri. Men der kan faktisk også nogle gange være behov for at kigge på forbedringer og moderniseringer af det, man vil kalde nyt byggeri, noget, som er opført for ikke så mange år siden, men hvor der er en masse problemer.

Selve den betragtning synes jeg faktisk at Venstres boligpolitiske ordfører har ret i. Men det er klart, at sådan noget jo skal tilrettelægges på en måde, så man sikrer sig, at der stadig væk er boliger til rådighed. Derfor kan jeg sige til hr. Arne Toft, at vi ingen planer har om massenedrivning af boliger, sådan som hr. Arne Toft forsøgte at fremstille det.

Arne Toft (S):

Jamen jeg har kun fremstillet det, som man har kunnet læse og kunnet høre det i pressen her i weekenden, men jeg er glad for statsministerens svar. Jeg vil så godt i et tillægsspørgsmål spørge statsministeren, om ikke han mener, at det er mere positivt at fortælle noget om alle de positive ting, der foregår de pågældende steder, som vi kan læse i Politiken i dag. Jeg synes jo, at de på mange måder er hårdt ramt i forvejen. Skulle vi så ikke forsøge at tage nogle af de positive ting frem, der alligevel også sker de steder?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, det kan jeg bestemt give hr. Arne Toft ret i man også skal gøre. Men det ville være forkert at være blind for, at ikke alt i byggerier, som man ellers ville kalde nye byggerier, er idyl. For det er det jo ikke. Jeg tror også, hr. Arne Toft må medgive, at der ofte er sociale problemer; der er andre problemer. Der er også tit fysiske problemer med byggerierne.

Der synes jeg i hvert fald, at man i en moderne boligpolitik skal være åben over for også at kigge kritisk på den type såkaldt nye byggerier. Men det er da meget vigtigt, at man har en konstruktiv og positiv tilgang til det, og det er vigtigt, at man prøver at bygge på de aktiver og de værdier, der også er i de områder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Dermed er spørgsmålene til statsministeren sluttet, og som allerede nævnt har fru Sandy Brinck trukket sig som spørger. Herefter er der hr. Jesper Langballes spørgsmål til udenrigsministeren.

Spm. nr. US 77**Jesper Langballe (DF):**

Regeringen har indtil i går ført en fast og klar politik i forhold til Irakkrisen. Den har hvilet på den formulering, at et militært angreb på Irak skulle være forankret i FN. Det er jo en formulering, som indebærer en bred vifte af muligheder, bl.a. den erkendelse, at resolution 1441 er tilstrækkeligt retligt grundlag for en afvæbning af Saddam Hussein, når beviserne foreligger for hans masseødelæggelsesvåben.

I går kom der så imidlertid mildest talt noget uheldigt flimmer på skærmen, da De Konservatives udenrigspolitiske ordfører, fru Gitte Seeberg, i et ritzautelegram udtalte, at der skal være total enighed i FN, for at man kan gøre noget. Total enighed er jo svært, når Frankrig har bebudet at ville blokere.

Jeg vil gerne på det grundlag for det første spørge udenrigsministeren: Er udenrigsministeren enig med mig i, at signalforvirring er det værst tænkelige over for en slyngel som Saddam Hussein?

For det andet: Er udenrigsministeren enig med mig i, at det i udenrigspolitiske krigssituationer er en fordel at holde alle muligheder åbne?

Og endelig, for det tredje: Hvad mener regeringen og Det Konservative Folkeparti egentlig nu?

Kl. 13.55

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Til det sidste er der ikke nogen som helst tvivl: Det Konservative Folkeparti og regeringen har hele tiden sagt, at en beslutning om magtanvendelse i forbindelse med Irak skal være forankret i FN.

Vi har hele tiden sagt, at vi støtter FN, vi støtter Sikkerhedsrådet, og det vil sige, at vi ikke har forholdt os til, om resolution 1441 skulle være nok, eller om der skulle være behov for en anden resolution.

Nogle i FN's Sikkerhedsråd mener jo det ene, andre mener det andet. Det vil sige, at begge

dele er muligt, siden man kan have begge meninger. Det er Sikkerhedsrådet, der i sidste instans skal træffe sin beslutning på den basis, det mener, det skal træffe den beslutning på.

Derfor siger vi: Vi støtter Sikkerhedsrådet, beslutningen skal være forankret i Sikkerhedsrådet, og jeg er helt enig i det negative i signalforvirring. Det er det, som kan få Saddam Hussein til at misforstå signalerne og lade være med at bøje sig for våbeninspektørerne.

Der må ikke være signalforvirring, og derfor er vi også meget glade for den fælles EU-udtalelse, der kom i går. Vi fastholder det transatlantiske pres på Saddam Hussein; vi fastholder, at beslutningen træffes gennem FN; vi fastholder, at Saddam Hussein skal afvæbnes, således at våbeninspektørerne er trygge ved afvæbningen.

Jesper Langballe (DF):

Udenrigsministeren siger i sit svar til mig, at regeringen jo ikke hidtil har forholdt sig til, om resolution 1441 var et tilstrækkeligt grundlag til afvæbning af Saddam Hussein.

Nej, det er helt i overensstemmelse med, hvad mit spørgsmål gik ud på. For det har jo netop været det fine ved regeringens holdning, at man ikke har lukket af for nogen muligheder, at man f.eks. ikke er hoppet over i det køkkenhjørne, som Frankrigs præsident har ferniseret sig op i.

Derfor spørger jeg udenrigsministeren, hvorfor i alverden De Konservatives udenrigspolitiske ordfører så nu har udelukket en væsentlig mulighed og dermed er begyndt at lægge sig fast med den følge, at regeringens handlegkraft hermed uvilkårligt må være begrænset. På den baggrund spørger jeg: Godt, hvad er så regeringens synspunkt i dag?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Sagt til hr. Jesper Langballe: Det har jeg jo givet klart udtryk for, og jeg er helt sikker på, at fru Gitte Seeberg har den samme opfattelse. Hvordan ritzautelegrammer og aviser kommer til at dreje det ene eller det andet er ikke så interessant.

Det interessante er, at Det Konservative Folkeparti, den udenrigspolitiske ordfører, fru Gitte Seeberg, og regeringen er ganske enige i, at preset skal opretholdes, at der skal være enighed, og at det præcis er en af ideerne, at når vi støtter Sikkerhedsrådet, skal Saddam Hussein ikke kunne spille på alle mulige prokuratorknæb, for

han skal afvæbnes, hvis han har disse ting, som våbeninspektørerne er bange for at han har.

Så det er ikke særlig interessant at bore i, at den ene kan bliver fortolket på den ene måde og den anden på den anden måde. Hr. Jesper Langballe og jeg er enige om, at der ikke skal lukkes nogen muligheder. Jeg er glad for rosen til den danske regering for, at vi ikke har ladet os låse fast i noget hjørne, det er jeg glad for at Dansk Folkeparti også er opmærksom på. Og vi er enige i, at presset skal fastholdes, og at Sikkerhedsrådet træffer beslutningen, som vi så vil støtte.

Jesper Langballe (DF):

Må jeg så blot i al korthed måske foreslå udenrigsministeren at tale med sin udenrigspolitiske ordfører med henblik på, at der ikke kommer den slags dybt uheldig signalforvirring i fremtiden.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg skal bare konstatere, at udenrigsordføreren og jeg er fuldstændig enige, og den enighed er det, vi har forklaret her.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Kuupik Kleist (IA).

Formanden:

Medlem af Folketinget Kuupik Kleist har søgt om orlov fra den 18. februar 2003 på grund af sygdom, jf. Folketingets forretningsordens § 41, stk. 3, litra a.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.

Formanden:

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at 1. stedfortræder for Inuit Ataqatigiit i Grønland, Ane Hansen, godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 18. februar 2003 i anledning af Kuupik Kleists orlov.

Indstillingen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 102 stemmer.

Kl. 14.00

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 80: Forslag til lov om ændring af dødsboskatteloven, kildeskatteloven, selskabsskatteloven og skattekontrolloven. (Modernisering af administrationen af udbytteskatten og andre justeringer).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand). (Fremsat 7/11 2002. Første behandling 19/11 2002. Betænkning 29/1 2003. Anden behandling 6/2 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 110 stemmer (V, S, DF, KF, SF, RV og KRF) mod 2 (EL).